

Tretja Times

Šolsko spletno glasilo

2

2019 / 2020

Ana Polanec
Lan Portir
Lara Črnčič
Blažka Brumen
mag. Janja Divjak

Uvodnik	4
Intervju s Kajo Pučko	4
Srcu prijazna šola	6
Zgodovina III. gimnazije Maribor	7
Učilnice na prostem	9
Dogajalo se je	10
Intervju z Mihom Kristovičem	10
Novoletni bazar	13
Predavanje Toneta Partljiča	14
Proza	16
Ne sodi knjige po platnicah	16
Ona diši po ... knjigah	20
Ekskurzije	22
Strokovna ekskurzija v New York in Washington	22
Mednarodne izmenjave	29
Mednarodna izmenjava z Rusijo	29
Mednarodna izmenjava s Poljsko	30
Praksa v tujini — Anglija	31
Ustvarjanje	33
Ljubezen	33
Življenjska ljubezen	34
Moderna ljubezen	35
Ljubezen boli	36
Nekega jutra	37
Brez tebe	38

Drage bralke in bralci!

Pred vami je 2. številka šolskega spletnega časopisa.

III. gimnazija Maribor je šola, ki daje veliko možnosti in izbire na najrazličnejših področjih. Veseli smo, da dijaki to izkoristijo, se udeležujejo in prejemajo številna priznanja ter dosežke, na katere smo vsi zelo ponosni.

Ves trud in delo je poplačano, mi pa se trudimo, da vsi ti dogodki in uspehi ne bi bili pozabljeni.

Ob prebiranju časopisa vam želimo brezskrben in srečen skok v novo leto ter uspešno šolsko leto 2019/2020.

»Če človek z zaupanjem sledi svojim sanjam in se trudi živeti tako, kot si je zamislil, bo doživel uspeh, ki si ga ni mogel prej niti predstavljati«. (H. D. Thoreau)

Novinarska ekipa

Uvodnik

Maša Jagodič, 3. e

Intervju s Kajo Pučko, predsednico dijaške skupnosti III. gimnazije Maribor

Dijaška skupnost III. gimnazije Maribor je letos dobila novo predsednico Kajo Pučko. S Kajo sva spregovorili o njenih načrtih v tem šolskem letu.

Se lahko na kratko predstaviš?

Sem Kaja Pučko iz 4.b in sem predsednica Dijaške skupnosti v letošnjem šolskem letu. Lani sem bila podpredsednica. Sem precej aktivna na različnih področjih, tako v šoli kot izven nje, rada se ukvarjam s športom, treniram tudi karate, rada delam z ljudmi, zanimajo me matematika in psihologija ter učiteljski poklic.

Kakšna se ti zdi funkcija predsednice?

Funkcija predsednice se mi zdi zelo pomembna, saj predstavljam mnenja dijakov. Dijaki potrebujejo nekoga, na kogar se lahko zanesejo in zato ni vseeno, kdo je njihov predstavnik. Kot predsednica DS lahko prispevam k izboljšanju šole in samega vzdušja na njej.

Zakaj si se odločila kandidirati za predsednico?

Kot sem omenila zgoraj, sem bila lani podpredsednica DS in mi je ta funkcija čez leto postajala vedno bolj všeč, tudi ekipa je bila super, zato sem si želela nadaljevati v tej smeri. Naš lanski predsednik pa je zaključeval šolanje in smo potrebovali novega predsednika.

Kakšni so tvoji cilji v tem šolskem letu? Imaš v načrtu kakšne novosti za dijake?

Moji cilji se v bistvu počasi izpolnjujejo že od začetka leta, od zbiranja raznih dobrin, zamaškov, spodbujanja dobrodelnosti, podpirane tutorstva, eden večjih ciljev pa je, da bi organizirala dobrodelni koncert. Želim si, da bi bili dijaki malo bolj aktivni in se udeleževali raznih prireditev, predavanj itd. Letošnja novost so jabolka, ki jih imamo enkrat tedensko in si jih lahko dijaki privoščijo brezplačno.

Kako nameravaš sodelovati z dijaki in ohraniti stik z njimi?

Že od začetka leta sodelujem z dijaki in spoznavam nove obraze, kar me veseli, saj se na tak način tudi povezujemo. Vedno poudarjam, da je pomembno mnenje dijakov, in da sem vedno vesela kakšnih novih predlogov, idej, zamisli ... Rada bi, da dijaki povedo, kaj bi želeli spremeniti in pri tem lahko seveda ostanejo anonimni. Ustvarjene imamo skupine na socialnih omrežjih, v katerih so vsi predstavniki razredov v letošnjem šolskem letu in tudi tam lahko povedo svoje mnenje.

Zakaj bi se ponovno vpisala na III. gimnazijo Maribor?

Zelo sem vesela, da se šolam na III. gimnaziji Maribor in če bi se mogla še enkrat vpisati v srednjo šolo, se ne bi nikamor drugam. Všeč mi je to sproščeno vzdušje, ki vlada na šoli, imamo profesorje, ki ti pomagajo, ko potrebuješ pomoč in ponosna sem, da imamo toliko možnosti sodelovanja pri različnih projektih in krožkih (od bralnih značk, delavnic petja in plesa, do raznih izmenjav z dijaki iz različnih držav).

Najlepša hvala za tvoj čas in trud. Še naprej ti želimo, da bi uspešno vodila našo dijaško skupnost.

Srcu prijazna šola

Lana Žižek, 1. b

Naša šola III. gimnazija Maribor je prva srednja šola v mariborskem okolišu, ki je pridobila certifikat srcu prijazna šola. Za pridobitev tega certifikata smo morali dijaki in zaposleni opraviti seminar - temeljni postopki oživljanja. Seminar je potekal 3. 10. 2019 v prostorih naše šole. Seminar so izvajali mladi iz skupine IHELP. Pokazali so nam uporabo defibrilatorja in sam postopek oživljanja. Postopek oživljanja smo dijaki vadili na lutki in se prepričali, da moraš bit zelo fizično pripravljen. Zaradi zahtevnosti postopka je priporočljivo, da sta vedno prisotna dva človeka, ki se pri oživljanju izmenjujeta. Moje mnenje je, da je to znanje za nas dijake zelo pomembno, ker lahko s tem komu rešimo življenje.

Zgodovina III. gimnazije Maribor

Blažka Brumen, 3. d

Naša šola bo letos zabeležila 157 let obstoja. To je zelo dolga doba in seveda je prišlo do veliko sprememb, a kljub vsemu ni izgubila svojega bistva, podajanja znanja mlajšim generacijam in pripravo na življenje. Zaradi dolge tradicije predstavlja šola pomemben element kulturne zgodovine našega naroda. Je naslednica mariborskega učiteljišča, zato ne moremo prezreti njene vloge pri oblikovanju slovenskega učiteljstva.

Začetki naše šole kot institucije segajo v leto 1802. Na glavni šoli so takrat organizirali trimesečne preparandne tečaje za vzgojo organistov in učiteljev ljudskih šol.

Tretja gimnazija Maribor, ali kot se je imenovala takrat Matična redovna hiša šolskih sester, je bila postopno zgrajena v 19. stoletju. Za redovno hišo na današnjem poslopju Ljudskega vrta se je nahajalo mestno pokopališče s

kapelo, kjer je bil pokopan tudi Anton Martin Slomšek, a so pokopališče leta 1914 zaprli. Viri navajajo, da naj bi na tem območju še vedno bile kosti pokojnih. Sestre so prišle v Maribor leta 1864 na povabilo Jakoba Maksimiljana Stepišnika in se naselile v Schmidererjevi hiši na današnji Strossmayerjevi ulici. Predstojnica mariborske

V povojnem času so v samostanu bivali stanovalci, v cerkvi pa sta bila igrišče in skladišče. Leta 1946 je bila urejena vojaška bolnica, 1954 pa je v njej spet pričelo delovati učiteljsišče, katerega naslednica je III. gimnazija Maribor. Stavba ni doživela posebnih prenov.

Ker smo želeli boljše spoznati zgodovino naše šole, smo se ekipa šolskega časopisa odpravili na podstrešje, kjer smo se prepričali, kako je stavba izgledala v preteklosti ter se seznanili s takratnim načinom delovanja. Nad šolo je ogromen prostor z manjšimi stenami, ki ni izoliran in je v enakem stanju, kot je bil v preteklosti. Na podstrešju se še vedno nahaja dvigalo, ki je na šoli delovalo mnogo let nazaj.

Našli smo tudi fresko ustanoviteljev Eberharda Baumeisterja in Fischerja Bauletterja iz leta 1908. Zanimivo je, da je freska na eni izmed treh sten na sredini podstrešja.

Marsikaj bo za vedno ostalo neodkrito.

Učilnice na prostem

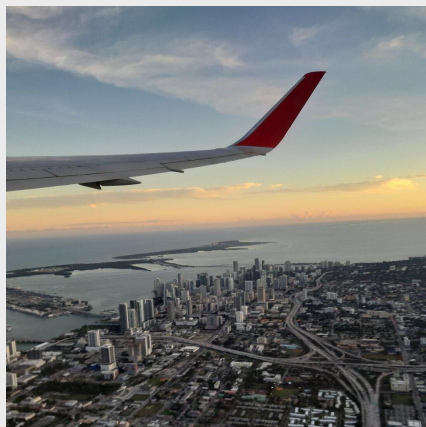
Eva Lukič, 2. a

Letošnje šolsko leto so na pričakale nove učilnice na prostem. Stojijo na dvorišču za šolo, vstran od glasnega mestnega vrveža in prometa. Priznam, sama sem jih morda ravno za to opazila šele drugi teden od začetka pouka, ko se me nanje opozorili moji sošolci. Zaradi svoje lesene zgradbe se zlijejo z okoljem, dvorišče pa poživijo in nas (dijake) s svojim namenom poskušajo vsaj za trenutek odpeljati od šolskih skrbi, ki jih zagotovo ne manjka. Hišice so izredno velike, vanje lahko gre vsaj deset dijakov, imajo klopce in prikupne lesene mize. Dijaki v njih preživljajo predvsem svoj prosti čas med daljšimi šolskimi odmori, pred poukom, v času malice ali celo po šoli. Kljub temu da so dnevi vedno bolj hladni, opažam, da se dijaki radi zadržujejo v njih. Sploh ne dvomim, da tako ne bi ostalo še naprej. Sami odzivi dijakov so zelo pozitivni. Že na prvi pogled se vidi, da je v njih vedno zelo glasno. Tudi zaradi teh učilnic se med dijaki spletajo nove prijateljske vezi, rojevajo nove ljubezni ter nas vse skupaj spomnijo, da lahko najlepši spomini nastajajo ob druženju, brez mobilnih naprav in socialnih omrežij.

Dogajalo se je

Ana Polanec, 3. d

Intervju z Mihom Kristovičem

V današnjem svetu slišimo zelo veliko o preseljevanju mladih v tujino zaradi želje po lepši prihodnosti, zaradi pridobivanja izkušenj, navezovanja stikov, predvsem pa odprtih možnosti in podpori, ki je mladi v svoji državi ne najdejo.

Miha Kristovič, dijak III. gimnazije Maribor, se je ob koncu šolskega leta 2018/2019 začasno preselil v Ameriko, kjer se je vpisal v tamkajšnjo srednjo šolo, sočasno pa trenira nogomet. Zakaj se je odločil preleteti ocean, kakšne so njegove ambicije in želje pa nam je zaupal v intervjuju.

Miha, končal si dva letnika na tretji gimnaziji. Med poletnimi počitnicami pa si odšel v Ameriko. Kakšen je bil povod za to odločitev?

Povodov je bilo več: želja po novih izkušnjah, doživetjih in tudi spoznavanje nove kulture ter novih ljudi, saj sem živel že 2 leti na Nizozemskem in sem navajen na spremembe okolja.

Kako je potekala tvoja pot, kje živiš?

Živim na Floridi v mestu Tampa. Stanujem v stanovanjskem naselju. Letel sem iz Dunaja v Amsterdam in iz Amsterdama v Tampa. Sam polet je trajal 12 ur. Pot je bila naporna.

Kakšni so bili prvi občutki, ko si prispel v tuj kraj, v šolo, se vključil v tamkajšnje življenje?

Na začetku je bilo nenavadno, ker je bilo vse tako veliko in ljudje so izgledali zelo drugačni kot pri nas. Všeč mi je bilo podnebje pozimi, saj je decembra 20 stopinj, poletja so pa zelo vroča.

Ali si imel kakšne negativne dogodke oziroma pripetljaje?

Do zdaj nimam veliko negativnih izkušenj. Ena je bila pristanek letala pri prihodu, ko zaradi nevihte letalo ni moglo pristati in smo eno uro krožili v zraku, ne da bi vedeli, kaj se dogaja. Druga pa priprave ljudi na hurikan Dorian, ki pa se je Floridi na srečo izognil.

Zaradi prejšnjih izkušenj na privajanje na novo okolje nisem imel velikih težav. V šoli sem se hitro vklopil in pridobil nekaj prijateljev, kar mi je pomagalo, da sem se vključil v okolje in njihovo kulturo.

Kako se ameriški šolski sistem razlikuje od slovenskega?

Prva razlika je v številu učencev. Na šoli, na kateri sem jaz, je 2500 učencev. Vsak dan je isti urnik. Pouk se začne ob 8.30 in konča ob 15.30, vmes imamo 45 minut za malico v šolski jedilnici. Glede na stopnjo znanja in predmet, ki si ga izbereš, imaš pri vsaki uri druge sošolce. Strogo je prepovedano zapustiti šolo v času pouka, sama šola in dvorišče okrog nje sta zaklenjena. V primeru odsotnosti pri uri, morajo starši to napovedati, nato pa dobiš posebno dovolilnico, da lahko šolo zapustiš. Delati moraš sproti, predvsem naloge, ki jih dobiš pri uri. Vse naloge so ocenjene v procentih, prav tako pisni testi, ustnega spraševanja ni. Prav tako je možnost, da učenec v šoli naredi izpit za avtomobil, z minimalnimi stroški (40\$).

Tvoja strast je nogomet. Kako potekajo treningi, tekme?

Treninge imam vsak dan. Igram za šolo in za klub. Ko so šolske tekme in treningi, jih v klubu ni. Ker živim na Floridi, nimamo zimskega premora, ampak igramo od avgusta do maja brez premora. Največja razlika je v številu tekem. Tu so tri tekme na teden, česar v Sloveniji ni.

Kako usklajuješ šolske obveznosti z nogometom?

V šoli nimamo statusa športnika ali prilagojenih urnikov. Potreboval sem nekaj časa, da sem se navadil na sistem. Sproti se usklajujem s profesorji, ki so vedno pripravljeni na dogovore z vsemi dijaki.

V čem se Amerika razlikuje od Slovenije?

Največje razlike so v velikosti države in velikih razdaljah, ki jih ljudje vsak dan prevozijo. Razlika je tudi v številu različnih kultur, ki živijo hkrati na istem mestu. Ljudje tudi zelo različno živijo. V mestih je veliko z ograjami varovanih stanovanjskih naselij, v takšnem naselju živim tudi sam. Nekateri živijo tudi v naseljih s prikolicami, nekateri v manjših ali velikih hišah.

Trgovine so odprte vse dni (razen med prazniki) do 22. ure. Ljudje veliko časa preživijo v službah. Spodbuja se državna pripadnost. Prav tako sistem spodbuja dijake k pripadnosti svojim šolam (veliko popoldanskih dejavnosti v šolah, oblačila z maskoto šole – našo predstavlja Črni panter).

Kaj te je v Ameriki najbolj navdušilo?

Do sedaj me je najbolj navdušil njihov šolski sistem, ki je dijakom veliko bolj prijazen kot pri nas. Prav tako sem presenečen nad prijaznostjo ljudi in kako sprejemajo priseljence.

Kakšni so tvoji nadaljnji cilji?

Moj cilj in želja je študij in igranje nogometa v Ameriki.

Miha, najlepša hvala za tvoj čas in trud. Želimo ti obilo lepih trenutkov, naj se ti izpolnijo vse želje ter še naprej segaj po zvezdah.

Novoletni bazar

V četrtek, 5. decembra 2019, je na naši šoli potekal vsakoletni novoletni bazar. Njegov namen je, da zberemo čim več denarja, ki ga namenimo za naše dijake, ki potrebujejo kakršnokoli finančno pomoč. Veseli nas, da dijaki vsako leto pripravijo ter naredijo različne izdelke, ki jih potem tudi prodajajo. Med seboj stkejo še bolj trdne vezi in kar je najpomembneje, imajo čut do sočloveka. Brez takih dijakov šola ne bi funkcionirala in delovala ter ne bi mogla biti enotna skupnost, polna topline in veselja.

Ana Polanec, 3. d

Kim Ivančič, 2. b

Predavanje Toneta Partljiča

V četrtek, 28. novembra 2019, ob 16.30, smo na III. gimnaziji Maribor dijaki obeh programov imeli predavanje Toneta Partljiča.

Zaradi mature iz slovenščine, na kateri je letošnja tema Ivan Cankar, se je predavanja udeležilo veliko 4. letnikov, predvsem gimnazijskega programa. Predavanje je bilo uvod v cikel predavanj, ki so obravnavala svet Cankarjeve dramatike in drugo v ciklu javnih predavanj – Filovizija, ki so nam ga organizirali na III. gimnaziji Maribor, Pekarna magdalenske mreže in Zofijini ljubimci – društvo za razvoj humanistike. Tone Partljič je avtor številnih komedij in velik poznavalec Cankarjevih del, saj se je – kot je nekoč povedal sam – učil pisati prav ob Cankarju. Predavanje je začel s kratko predstavitvijo sebe, življenja in svojih del.

Glavna tema predavanja je bila Cankarjeva dramatika. Govoril je o njegovih dramah Za narodov blagor in Pohujšanje v dolini Šentflorjanski, prav tako pa je predstavil Kralja na Betajnovi. Beseda je nanese tudi na Shakespearjevo tragedijo Romeo in Julija, ki smo jo - malo za šalo in malo za res - tudi uprizorili. Za igro smo potrebovali štiri vloge: Julija Capulet – Kim Ivančič, 2.b; Romeo Monteg – Alen Zorko, 4. c, Julijina mati - prof. Aleksandra Adam Knez in William Shakespeare - prof. Marija Frangež. Ob tem smo se zelo zabavali in občinstvo se je nasmejalo do solz. V uri in pol dolgem predavanju smo se marsikaj naučili ter si pridobili veliko novega znanja, kar pa je meni osebno pomenilo ogromno, saj je dal veliko napotkov za nadaljnji študij igralsva, drame, igre. Za na konec pa nam je dal zelo dragocen nasvet: »Nikoli ne obupaj in vedno sledi svojim sanjam!«

Ob zaključku nismo pozabili niti na bučen aplavz in majhno pozornost. Njegovi največji navdušenci smo dobili tudi avtograme in bili deležni skupnega fotografiranja.

Proza

Kim Ivančič, 2. b

Ne sodi knjige po platnicah

Ne sodi človeka po zunanosti, če ne veš, kakšno ima življenje, kaj doživlja in kakšna je bila njegova preteklost.

Danes vam bom povedala zgodbo o dekletu z imenom Karolina. Karolina je povprečno 15-letno dekle, Mariborčanka, ki je pravkar končala osnovno šolo. Ima starejšega brata Maksa in mlajšo sestrico Gajo. Ni imela lepega otroštva. Že od njenega 5. leta sta starša ločena. Vsi trije živijo skupaj z babico Olgo in dedkom Francijem v bloku. Ker pa sta že oba stara in bolna, jima mora vsak dan nuditi posebno zdravstveno oskrbo, ki jo potrebujeta. Njena stara starša nista premožna. V osnovni šoli je vedno spadala med punce s povprečnimi ocenami, vendar so se vrstniki pogosto norčevali iz nje, predvsem zaradi njene višine, saj je manjše postave. Visoka je približno 150 cm. Ima do ramen dolge rjave lase z blond prameni in rjave oči. Je prijazna, rada pomaga, iskrena, ljubezniva, dobrosrčna in vedno dobre volje. V svojem prostem času najraje preživlja čas s svojo družino, rada pleše, poje, slika, riše, pazi na otroke, bere in teče. Njeno življenje ni postlano z rožicami. Predstavila bom le delček njene zgodbe.

Po končani osnovni šoli sta ji babica in dedek povedala, da je srednja šola finančni zalogaj za vso družino. Zato se je odločila, da bo odšla v Piran, kjer si bo našla službo, da se bo lahko šolala. Tam ni poznala nikogar. Ko je prišla v dijaški dom, je spoznala prijateljico Liso. Sošolci in sošolke pa so jo začeli kmalu žaliti in se ji posmehovati. Nekega dne je v šoli na oglasni deski zagledala letak, na katerem je pisalo: »Dijaki, ki vas druži veselje do teka (na dolge ali kratke proge), vabljeni na vpis v Piranski atletski klub, ki bo 16. aprila 2020, ob 16.00 na atletskem stadionu v Piranu.« Ko ga je zagledala, ni mogla verjeti svojim očem, saj je že od nekdaj sanjala, da bi postala profesionalna tekačica. Za letak se ni zmenila, ker je vedela, da so te sanje zelo težko uresničljive.

Na točno tej oglasni deski pa je visel še en letak: »Išče se pomočnik pri urejanju stadiona. Za več informacij pokličite na tel. št.: 030 615 360.« Vedela je, da bo to super priložnost za njo, saj potrebuje denar, ker vso svojo štipendijo nameni svoji družini. Že naslednji teden je Karolina pričela pridno delati. Pobirala je smeti, čistila garderobe, prala oblačila športnikom, pomagala direktorju v pisarni ... Dopoldne šola, kosilo v dijaškem domu, popoldne študentsko delo na stadionu, ostanek časa pa je porabila za učenje. Po dnevih, tednih, mesecih trdega garanja in dela, ko je spremljala, kako potekajo treningi, je zbrala dovolj poguma, da se je vpisala v atletski klub. Tam se ji je pripetilo enako kot v šoli. Mnogo žalitev: »Ha ha ha, poglej se, kakšna si vendar! Tako kratke noge imaš, sploh nimaš možnosti, da nas prehitíš in premagaš! Karolina pa se ni vdala. Še naprej se je pridno učila, delala in si služila denar, bila prijazna do vseh ter jim pomagala, bila dobre volje in nasmejana, čeprav ji je bilo globoko v srcu res hudo. Nekega sobotnega dopoldneva se je odpravila na daljši sprehod na obali, z namenom, da si zbistri um. Kmalu je zagledala pomol. Usedla se je in opazovala morje ter gledala svoj odsev. Ker ni vedela, kako naprej, je razmišljala o samomoru. Ko se je zavedala, da to ni ravno najboljša rešitev, je sklenila, da se usede na klopco in opazuje ladje. Nenadoma se ji je vsa zmedena pridružila starejša gospa. Svojo torbico je odložila na klop in iz nje metala vse mogoče stvari, jih pospravljala, premetavala sem ter tja in vzdihovala, kje so ključi njenega avta. Karolini jo je prijazno vprašala, če potrebuje pomoč. Ta ji je odgovorila, da ne najde svojih ključev. Karolina se je samo zasmejala, pobrala ključe, ki so ležali na tleh, in rekla: »Mislim, da so Vam padli, ko ste jih zavzeto iskali po Vaši torbici.« Gospa se ji nasmehnila in zahvalila: »Najlepša hvala deklica za tvojo pomoč. Za to pa bi se ti rada na nek način oddolžila. Povej mi, deklica, kaj te muči?« Karolina je takoj opazila, da je gospa dobrega srca in bi ji res rada pomagala, zato ji je razložila svojo zgodbo. Po kratkem premisleku, ji je gospa odvrnila: »Veš, Karolina, vem da ti življenje ni ravno z rožicami postlano in zato bi ti rada rekla, da se ne oziraj na to, kar pravijo drugi. Mislim, da te nimajo pravice soditi, ker ne vedo, kaj prestajaš, kakšno je tvoje življenje.

Enostavno bodi to kar si, sledi svojim sanjam in še seveda, kar je najpomembneje: NIKOLI NE OBUPAJ! Močna deklica si in iz tvoje zgodbe sklepam, da zmoreš vse, kar si zadaš!« Karolina je nato samo obstala s široko odprtimi očmi, saj je videla, da je tukaj še nekdo, ki jo razume in sprejme takšno, kot je. Ni si mogla pomagati, ne da bi gospo objela in se ji zahvalila iz dna srca. Kaj hitro pa sta se obe morali raziti, saj sta vsaka morali po svojih opravkih in obveznostih. Ko je Karolina odhajala nazaj proti dijaškemu domu, je premišljevala o besedah, ki ji jih je namenila gospa in ugotovila, da je imela prav. Tako je vsak dan, vsako jutro pretekla en krog po mestu. Večkrat ji je vmes spodletelo in je padla. Ni se vdala. Nekega dne pa je na tej isti oglasni deski v šoli zagledala letak. Na njem je pisalo: »Če si nadobuden/a mladi športnik/ca, se prijavi na atletske tekmovanje, ki bo 1. 6. 2020, ob 13. uri na atletskem stadionu. Pomerili se boste v teku na dolge proge (600m). Tekli boste skozi mesto in ob morju. Prijaviti se je možno na tej telefonski številki: 070 573 592 ali na tem spletnem naslovu: (npr.) www.atletskotekmovanje.si.« Karolini so se zasvetile oči. Ni želela zamuditi takšne izjemne priložnosti. Rekla si je, da želi na tem tekmovanju pokazati sebi in drugim, kaj vse zmore. Ta plakat ji je vlil toliko samozavesti in upanja. Delala vse enako kot prej, vendar s še večjo zagnanostjo. Nikoli ni izgubila upanja, saj so jo spremljale besede, ki jih ji je izrekla gospa. Prišel je dan tekmovanja. Zjutraj je vstala že zelo zgodaj in kot vedno odtekla svoj jutranji tek. Po zajtrku se je odpravila do kluba, kjer je bilo tekmovanje. Najprej so se tekmovalci ogreli in nato se je že začelo. Sodnik jim je razložil pravila. Kmalu so bili vsi na startni črti, gledali drug drugega in razmišljali o tem, kako bodo drug drugega premagali in kdo bo tisti, ki bo domov odnesel velik zlat pokal. In že se je začelo. Vsi so se takoj zagnali na polno. V začetku, torej prvih 100 m, so bili v prednosti fantje, nato pa dekleta, vendar ne Karolina. Ostajala je med zadnjimi. Skoraj je že obupala, ampak se ni vdala. Vedela je, da je na vidiku njen želeni cilj. Imela je prav. Pred sabo je videla še zadnjih 50 m. Naenkrat pa je zaslišala en velik »BUM«. V trenutku se je obrnila in na tleh zagledala nezvestnega fanta, fanta, ki jo je kar naprej žalil in se norčeval iz nje. Takoj je stekla k njemu ter mu začela preverjati srčni utrip in njegovo dihanje. Ko je videla, da ne diha, mu je seveda pravilno pomagala. Dala mu je umetno dihanje in masažo srca ter ob tem uporabila vso svoje znanje prve pomoči.

Karolina je postala junakinja, saj je rešila fantovo življenje, ta pa se ji je iz dna srca zahvalil. Ker pa se je fant ob tem tudi spotaknil in si zvil gleženj, mu je pomagala priti do najbližje klopce, kjer so že stali učitelji s kovčkom prve pomoči ter ga oskrbovali. Ko se je vse pomirilo in je Karolina videla, da bo z njim vse dobro ter da je v pravih rokah, je stekla naprej. Vsa navdušena, ponosna, zadihana in malo razočarana je pritekla na cilj, kjer je na tribunah zagledala svojega brata, sestro, babico in prav tisto starejšo gospo ter njeno najboljšo prijateljico Liso. Prišli so jo spodbujat. Stekla je k njim, jih objela ter se jim zahvalila, da so prišli. Vsi so bili nanjo zelo ponosni. Po koncu kratkega snidenja so jo fantje in dekleta, ki so trenirali z njo, povabili medse. Do nje pa je pristopil fant in ji rekel: »Karolina. To ti govorim v imenu vseh nas; radi bi se ti zahvalili, najprej za tvoje dobro delo danes, za tvojo dobrosrčnost, sočutnost, prijaznost, pomoč, pa pravzaprav za vse, kar si do zdaj za nas naredila in se ti hkrati tudi opravičili. Vemo, da to, kar smo ti storili, ni bilo prav. Ne bi te smeli soditi, niti vedeli nismo, kakšna si in kakšna je tvoja življenjska zgodba, ki nam jo je opisala starejša gospa na tribuni poleg tvoje babice. Zelo zelo zelo nam je žal in upam, da nam boš lahko oprostila.« Karolina ni mogla verjeti. Po hitrem premisleku je sprejela njihovo opravičilo ter povabilo na sladoled.

Tukaj pa se tudi naša zgodba zaključi. Karolina je dobila nove prijatelje. Tudi trener je bil nanjo izjemno ponosen, čeprav ni prva pritekla na cilj. Najpomembneje pa je, da so na koncu zgodbe spoznali, da NE moremo SODITI KNJIGE PO PLATNICA; prav tako pa ne človeka po zunanosti, če ne vemo, kakšno je njegovo življenje, kaj doživlja in kakšna je bila njegova preteklost. Pomembno je sodelovati, si drug drugemu pomagati, verjeti svojim sanjam ter jim slediti in nikoli obupati nad tem, kar si resnično želimo.

Ona diši po ... knjigah

Z neslišnimi koraki se je sprehajala med policami. Iztegnila je roko in s konicami prstov nalahno drsela po gladkih platnicah. Okoli nje je vela tišina. Pa ne tista neprijetna in osamljena, temveč takšna, ki te vsega ovije kot nežna odeja. Pomirjujoča tišina polna miru in spokojnosti. Rada je zahajala v knjižnico, kjer ni bilo skoraj nikogar. Le prijazna, starejša ženska je sedela za pultom in listala po reviji. Tukaj se je počutila zaželeno in imela je občutek, da nečemu pripada. Knjižnica je bila velika in polna še neprebranih knjig. Krajših in malo daljših, napetih in sproščujočih, ljubezenskih in vojnih. Med drsenjem se je ustavila in izvlekla knjigo. Tukaj se je počutila brezčasno in nikamor se ji ni mudilo. Nežno je pobožala usnjeno platnico in jo odprla. Zavohala je prijeten vonj po knjigi, svežih listih, usnju in še nečem. Zaznala je novo zgodbo, ki čaka da jo nekdo prebere in jo spusti na plano. V knjigi je utripalo več src naenkrat, več zgodb, povezanih v eno samo celoto. Prelistala jo je in si jo občudujoče ogledovala. Ni ji bila znana, a od trenutka, ko jo je vzela v roke, je vedela, da je ne bo prebrala samo enkrat. Zaprla jo je in pristopila k ženski za pultom. Gospa se ji je prijazno nasmehnila in poskenirala knjigo. Dekle se ji je zahvalilo in z lahnim korakom odšlo iz knjižnice. Ko je stopila ven, je na licih začutila hladen vetrc. Tesneje se je ovila v šal in se odpravila domov. Bila je sama, a se nikoli ni počutila osamljeno. Ob knjigah se je počutila, kot bi živela več življenj hkrati. Klicali so jo knjižni molj, ljubiteljica knjig pa tudi čudakinja, samotarka in dolgočasnica. Za te besede se ni zmenila. V sebi je vedela kaj je in to je bilo dovolj. Knjig ni samo brala, živela je v njih, vendar nikoli ni pozabila zares živeti. Kadar ni brala, je čas preživljala s svojo prijateljico, ki pa je ni obsojala in to je dekle najbolj cenilo pri njej.

Knjige je brala z vsem srcem in dušo. Brala je dolgo v noč in še dlje. Tako je lahko sedela na fotelju dolge ure, ki pa so ob knjigi minile, kot bi mignil. Doma je imela cele gore knjig, ki jih je ves čas prebirala, da ne bi pozabila niti ene podrobnosti v njih. Cenila je vsako zapisano besedo in vsako sekundo, ki jo je pisateljica porabila za to, da je zgodbo napisala. Nekatere so ji na obraz privabile nasmeh, zaradi drugih pa ji je po licu spolzela solza in še dolgo po branju je premišljevala o njih. Rada je imela knjige s srečnim koncem, a vedela je da v življenju ni vedno tako. Na ulicah je srečevala ljudi, ki niso imeli doma in to jo je potrla. Videla je slike pretepenih živali, otrok ki živijo na smetiščih in se spraševala, kako smo lahko ljudje tako kruta bitja, ki po svetu sejejo sovraštvo, netijo vojne, uničujejo, s tem ko gradijo. Velikokrat je razmišljala o surovem svetu in trpljenju ter se ob tem počutila tako nemočno. Med ljudmi se je počutila kot majhna kapljica, ki se takoj izgubi med ostalimi, če jo spustiš v morje. Želela je vplivati na ljudi in jih presuniti s svojimi besedami. Čas je bil, da napiše svojo zgodbo. Bila je poseben človek. Najbolje bi jo lahko opisali tako: ja, ona diši po knjigah.

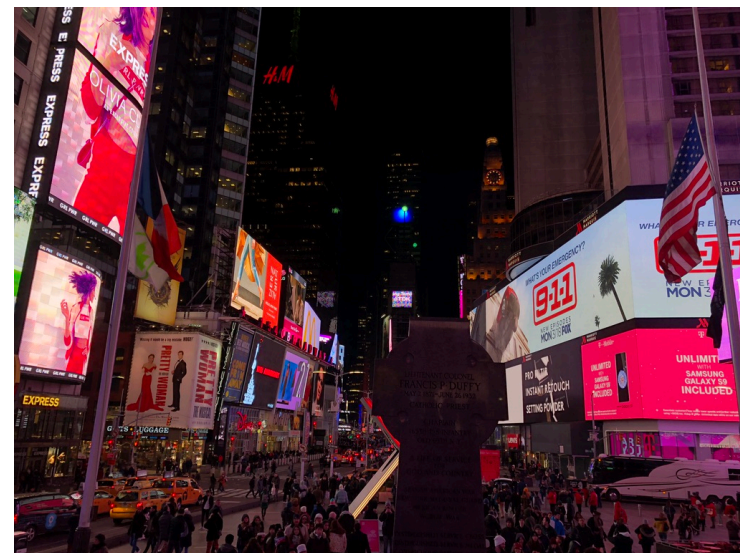
Strokovna ekskurzija v New York in Washington

Ekskurzije

Donatella Kreslin, 3. d

1. dan

Naša strokovna ekskurzija se je začela 18. 2. 2019, ko smo se dijaki in dijakinje vseh letnikov III. gimnazije Maribor skupaj s profesoriciami in turističnim vodičem zbrali za šolo, se poslovili od staršev in se odpravili proti letališču Dunaj. Ko smo prispeli, smo se takoj odpravili po letalske karte, odšli skozi varovanje in nato smo imeli približno eno uro in pol za počitek in hrano. Kmalu smo odleteli proti Amsterdamu. Ko smo pristali, smo imeli kar nekaj časa do naslednjega poleta proti letališču v New Yorku. Čakanje je bilo neznosno, a je kljub dobri družbi hitro minilo. Oddali smo prtljago, se odpravili na letalo in pripravili na let. Naš polet je trajal približno 7 ur, na letalu so nam postregli malico in zajtrk, čas smo si krajšali tudi z multifunkcijskimi predvajalniki, na katerih smo imeli na voljo igre, filme, glasbo in še mnogo več. Ko smo pristali, smo morali ponovno dolgo čakati, saj je bila ameriška kontrola zelo zahtevna. Ko smo opravili z vsemi obveznostmi, smo vzeli vsak svojo prtljago in odšli na metro, ki vozi do mesta New York. Stanovali smo v hotelu, ki je bil od trga Times Square oddaljen približno 5 minut. Še isti večer nas je vodič peljal po nočnem New Yorku, da smo si ogledali nekaj znamenitosti, nakupovali in občudovali mesto, ki res nikoli ne spi. Tako se je naš prvi dan počasi bližal koncu. Komaj sem se zavedala, da sem na drugi strani sveta. Bila sem zelo navdušena in polna novih pričakovanj za naslednji dan.

2. dan

Ko smo se naslednji dan zbudili, smo se takoj odpravili na zajtrk. Počasi sem se že privajala na drugačen okus hrane kot v Sloveniji. V hotelu je bila hrana in postrežba odlična. Po zajtrku smo se toplo oblekli in se odpravili raziskovat New York. Najprej smo se odpravili do stolpnice Empire State Building, si ga ogledali in se povzpeli do vrha, kjer smo lahko občudovali prelep razgled na mesto New York. Nato smo se odpravili do Newyorške javne knjižnice (New York Public Library). V knjižnico nismo odšli, smo pa si jo ogledali od zunaj, kjer nam je vodič povedal veliko zanimivih stvari o njej. Za tem smo odšli na železniško postajo, si jo od znotraj ogledali in se hitro odpravili naprej do McCarren Park Ice Rink, ki je eno izmed najbolj znanih drsališč na svetu. Nato smo imeli nekaj prostega časa za kosilo. Naša pot se je nato nadaljevala proti Kitajski četrti (Chinatown). Medtem smo videli tudi eno najbolj znanih stavb - Trump Tower, v kateri tudi občasno biva ameriški predsednik Donald Trump. Z metrojem smo se nato odpravili nazaj do hotela, v katerem smo imeli ponovno nekaj prostega časa. Zvečer smo se ponovno odpravili do trga Times Square, nakupovali v najbolj znanem trgovskem centru Macy's in se sprehajali po ulicah 'nočnega' New Yorka. Ko smo prišli nazaj v hotel, smo bili že vsi zelo utrujeni, saj je za bil nami naporen dan in veliko prehojenih km.

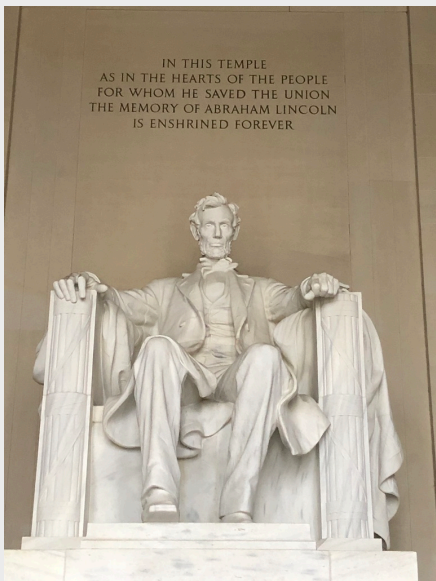

3. dan

Zjutraj smo se zbudili v še hladnejše jutro, kot je bilo prejšnje, zato smo se primerno oblekli, pozajtrkovali in se odpravili proti soseski v okrožju Brooklyn, imenovani Dumbo. Kmalu smo se odpravili na znamenit Brooklynski most (Brooklyn Bridge) in se sprehodili po njem. Brooklynski most povezuje okrožji Manhattan in Brooklyn. Hitro smo se odpravili do Newyorškega pristanišča in se nato s tako imenovanim plovilom 'ferry' peljali mimo najbolj znanega kipa na svetu – Kipa svobode ter tako videli še obalni del mesta New York. Vožnja s ferry-jem je trajala približno 25 minut v eno smer. Po pristanku smo se sprehodili po najbolj znani ulici na svetu - The Wall Street, kjer smo imeli nekaj časa za kosilo. Naša naslednja destinacija je bil spomenik, kjer sta stala »dvojčka«. Dvojčka sta predstavljala osrednji del kompleksa sedmih poslovnih stavb, imenovanih World Trade Center. Severni stolp in Južni stolp sta bila zgrajena med letoma 1966 in 1973, porušena pa v terorističnem napadu 11. septembra 2001. Poleg spomenika sedaj gradijo veliko novih zgradb, ki sestavljajo prenovljen World Trade Center. Dvojčka je nadomestila stavba One World Trade Center, ki je najvišja stavba v Združenih državah Amerike in na celotni zahodni polobli. Naša naslednja in tudi zadnja postojanka v New Yorku je bil Central Park. To je najbolj znan park na svetu, v katerem je bilo posnetih mnogo kultnih filmov, na primer 'Sam doma'. Centralni park je za prebivalce mesta New York eden redkih krajev, kjer se lahko sprehajajo med drevesi, po zelenici in občutijo del narave, saj je precejšnji del mesta New Yorka brez zelenja, namesto tega pa so stavbe in industrijska območja, ki se še kar naprej širijo. Po dolgem sprehodu po parku smo odšli nazaj v hotel in se pripravili še na zadnji večer po New Yorku. S sošolci smo odšli na večerjo, nakupili še zadnje stvari in si še zadnjič ogledali Times Square ter se od njega poslovili. Ko smo prišli nazaj v hotel, smo se pripravili na naslednji dan, pripravili prtljago in se odpravili spat. Zvečer sem bila zelo žalostna, da je našega popotovanja po New Yorku konec, hkrati pa sem bila vesela, saj so nas čakali še trije dnevi v Washingtonu.

4. dan

Sledilo je jutro, ko smo 'spakirali svoje kovčke', pozajtrkovali in se z avtobusom počasi odpravili proti mestu Washington. Vozili smo se približno 4 ure, vožnja je bila kar naporna, vmes pa smo imeli tudi en postanek za kosilo. Ko smo prispeli v Washington, smo se takoj nastanili v hotelu, v katerem smo preživeli še naslednje tri dni. Ko smo prispeli v Washington, smo opazili, da je veliko mirneje in tišje kot v New Yorku. Poleg hotela, v katerem smo bili nastanjeni, smo imeli veliko izbiro restavracij s hitro prehrano, nekaj trgovin in metro oz. železniško postajo. Hotel v Washingtonu je bil veliko nižji, kot tisti v New Yorku. Po počitku smo se odpravili proti Lincoln Memorial, ki je ameriški narodni spomenik, posvečen šestnajstemu predsedniku Združenih držav Amerike Abrahamu Lincolnu. Prav s stopnic Lincoln Memorial-a je Martin Luther King izrekel svoje znane besede "I have a dream." Potem smo se sprehodili vse do Bele hiše, ki je uradna rezidenca predsednika Združenih držav Amerike. Videli smo jo samo od zunaj, približali pa smo se lahko na 100 m. Preostanek večera smo izkoristili za nakupe in večerni sprehod po mestu Washington. Kmalu smo se odpravili nazaj v hotel, imeli kratek sestanek s profesoriciami glede naslednjega dne in se pripravili za spanje.

5. dan

Naša strokovna ekskurzija je počasi šla h koncu, bilo je predzadnje jutro našega bivanja v Združenih državah Amerike. Hotel, v katerem smo bili nastanjeni, je imel veliko in dobro ponudbo hrane, kar nam je zelo koristilo, saj nas je ponovno čakal naporen dan. Po zajtrku smo se odpravili do muzejev, ki so blizu spomenika Lincoln Memoriala. Imeli smo na izbiro kar nekaj muzejev, sama pa sem se s sošolci najprej odločila obiskati National Air and Space Museum, nad katerim sem bila zelo navdušena. Naslednji, ki me je zelo navdušil, je bil Smithsonian National Museum of Natural History. Najbolj so nas očarala okostja dinosavrov, mumije, dragi kamni in posebna razstava fotografij National Geographic ter ogromen meteorit. Smithsonian American Art Museum je bil naslednji, ki smo ga obiskali. Vsebuje eno največjih zbirk ameriške umetnosti na svetu. Večino tega muzeja pa predstavljajo portreti, nameščeni po celotnem muzeju. Nato smo imeli čas za kosilo, ker pa v bližini ni bilo nobene restavracije, smo se odločili za 'hot dog' na stojnici. Te prikolice oz. stojnice so značilne za Združene države Amerike, zato so bila naša pričakovanja zelo visoka, saj sem tudi sama velikokrat slišala zanje. Seveda smo bili vsi zelo navdušeni, saj so hot dogi presegli naša pričakovanja. Ko smo zaključili z vsemi ogledi, smo se odpravili nazaj v hotel in začeli pripravljati prtljago. Zadnji večer smo izkoristili še za nakupe, zadnjo večerjo v Washingtonu in tako uživali zadnjo noč v nepozabni Ameriki. Zvečer, ko sem se odpravljala spat, še nisem mogla dojeti, da je vsega konec. Bila sem zelo vesela, da mi je šola ponudila tako dobro priložnost. Ves večer so se mi 'v glavi predvajali prizori in doživetja', nepozabne dogodivščine, ki sem jih doživela na tej ekskurziji. Poleg tega sem spoznala veliko novih prijateljev in, kar je meni najbolj pomembno, zbližala sem se s svojimi sošolci ter bila po dolgem času neizmerno vesela.

We have dreams of America - **THE NATION**
of opportunity, the land of promise. We work
and move and struggle to realize our dreams.
WE BUILD, we rebuild. We succeed, we fall.
We agree, we disagree. We change. We learn.
We make the United States **TOGETHER**.

6. dan

Zbudili smo se še v zadnje jutro v Ameriki in se počasi pripravili na odhod. Zjutraj nas je čakal še dober zajtrk, pospravili smo še zadnje stvari, spakirali vse, kar smo imeli, tudi to, kar smo na potovanju kupili, ter se počasi odpravili proti letališču. Zadnji dan je bil poln žalosti in veselja hkrati. Skoraj vsakomur od nas se je na obrazu videlo, kako žalostni smo, ker moramo že oditi, saj takšnih priložnosti ne dobiš velikokrat. Vsi pa smo bili že vznemirjeni, da bomo kmalu videli naše najbližje in z njimi delili spomine na vse, kar smo doživeli na tej ekskurziji. Pot do letališča je hitro minila in že kmalu zatem smo se vkrcali in poleteli nazaj proti Amsterdamu. Ko smo prišli na letališče, smo imeli kar 7 ur prostega časa. Tam smo pojedli kosilo, kupili še nekaj spominkov za domov, nato pa počakali na let. Zelo sem bila navdušena na amsterdamskim letališčem, saj je vse zelo urejeno in za vse je poskrbljeno. Na ženskem stranišču je poseben kotiček, kjer smo si lahko punce uredile lase in si osvežile obraze, saj je bila za nami že dolga pot, prav tako pa so bili na letališču posebni stoli, na katerih smo si lahko odpočili oziroma se vsaj malo naspali.

Za tem smo počasi začeli z vkrcanjem na letalo. Polet proti Dunaju je minil zelo hitro. Imeli smo nekaj težav s prtljago, ampak na koncu so jo našli in vsi smo se odpravili do avtobusa, ki nas je že čakal. Na poti nazaj proti Sloveniji je bila večinoma tišina, saj smo bili zelo utrujeni in zaspani po skoraj celem dnevu potovanja. Ko je avtobus zavijal proti Ljudskemu vrtu v Mariboru, kjer se je vse skupaj začelo, nisem mogla verjeti, da je tako hitro minilo, in da sem bila točno pred enim tednom na istem mestu, polna pričakovanj in veselja. Vse to pa je bilo zdaj za nami, z veliko novega znanja o zgodovini in življenju v Ameriki, z novimi spomini in prijatelji in s preseženimi pričakovanji, ki nam jih je ponudila Amerika. In tako se je naša strokovna ekskurzija v New York in Washington zaključila. Ko smo stopili iz avtobusa, so bili vsi starši že vznemirjeni in srečni, da smo se varno vrnili domov. Poslovali smo se od sošolcev in drugih dijakov, s katerimi smo se spoznali, kar je bilo zelo težko. Čeprav smo se še naprej videvali v šoli, je bilo slovo težko zato, ker smo sedem dni preživeli skupaj 24 ur na dan in smo se (verjamem, da skoraj vsi) navadili drug na drugega. Resnično mi ni bilo žal, da sem se prijavila na to ekskurzijo in če bi imela še enkrat možnost, bi to storila ponovno. Res pa je tudi, da so bile z nami zelo dobre profesorice Nives Kotnik, Janja Divjak in Mateja Šebart, ki so poskrbele za red in varnost. Komaj sem čakala, da se vrnem nazaj k pouku in prijateljem opišem vse dogodivščine in spomine. Vem, da si bom za zmeraj zapomnila to potovanje v Ameriko. Zmeraj, ko me kdo vpraša o mojem potovanju v Ameriko, me to vedno asociira na misel, ki sem jo zasledila na enem izmed plakatov na Times Square:

"There is something in the New York air that makes sleep useless." (avtorica misli je Simone de Beauvoir), kar v slovenščini pomeni: "Nekaj je v Newyorškem zraku, kar naredi spanec nepotreben." To pa vsak, ki je že bil tam, lahko zagotovo potrdi.

Mednarodne izmenjave

Ana Polanec, 3. d

Mednarodna izmenjava z Rusijo

III. gimnazija Maribor je šola, ki dijakom daje veliko možnosti, da se lahko izobražujejo na najrazličnejših področjih in doživijo marsikaj lepega. Mednje spadajo tudi mednarodne izmenjave, na katere se vsako leto prijavi veliko število dijakov. Od 15. do 22. septembra 2019 je potekala enotedenska izmenjava z Rusijo, natančneje z Gimnazijo 209 Pavlovskaya gimnazija Peterburg, ki je najstarejša gimnazija tega mesta. Prva izmenjava je bila letos aprila, ko so nas obiskali dijaki, profesor in ravnatelj ruske šole. Skupaj z našimi dijaki in profesorji so si ogledali

lepote Slovenije in se naučili veliko novega. Nato so se pa naši dijaki odpravili v mrzlo Rusijo, kjer so spoznali eno najlepših mest na svetu, Sankt Peterburg, in si ogledali njihove znamenitosti. Ne le da je Rusija oddaljena dežela s svojo kulturo,

načinom življenja in politiko, temveč so velike razlike opazne tudi na šolskem področju. Upoštevati morajo pravila oblačenja, vhod v šolo je varovan, prav tako pa je določena večerna urna za najstnike. Dijaki so preživeli v Rusiji zelo lep čas, naučili so se ceniti svojo domovino ter ugotovili, v kako lepi državi živimo. Prav tako so stkali prijateljske vezi ter začeli na veliko stvari gledati z druge

Mednarodna izmenjava s Poljsko

Lara Črnčič, 3. d

Udeležila sem se izmenjave na Poljskem. Naslov naše delovne teme, ki smo jo raziskovali skupaj s poljskimi dijaki, je bil Kritično do alternativnih dejstev - FACT (Boj nadomestnih dejstev s kritičnim razmišljanjem). V enem tednu na Poljskem sem izvedela več o propagandi pred drugo svetovno vojno in po njej ter kako razmišljati kritično in z lastno glavo. Izkušnja na Poljskem je bila vznemirljiva in poučna. Najbolj zanimiv del celotne izmenjave je bil zame obisk koncentracijskega taborišča Auschwitz in taborišča Birkenau. Groze, ki so se zgodile tam, so nepredstavljive. Ko sem zagledala otroške čevlje in na tisoče kovčkov, krtač, slik, je vse postalo resnično. Na koncu poti v Birkenau so stali spomeniki v vseh jezikih. V slovenskem jeziku je nek zapornik zapisal: "Krik groze v obupu tega kraja ostaja kot opomin in opozorilo vsemu človeštvu, da so tukaj nacisti umorili okoli milijon in pol mož, žensk in otrok iz večine evropskih držav, največ je bilo Judov." AUSCHWITZ-BIRKENAU 1940-1945

V enem tednu na Poljskem smo spoznali naše gostitelje in postali smo prijatelji. Zabavno je bilo spoznati ljudi v drugi državi in se z njimi pogovarjati, družiti ... Naslednjič se vidimo, ko bomo mi gostili njih v mesecu marcu 2020.

Praksa v tujini — Anglija

Od 9. do 13. decembra 2019 so bili dijaki predšolske vzgoje na mobilnosti v Angliji in na Irskem, kjer so se seznanili s tamkajšnjimi vrtci, načinom življenja ter si pridobili ogromno izkušenj. Da bi se bolje seznanili s to izmenjavo, smo intervjuvali dijaka, ki je bil na izmenjavi v Angliji.

Jakob Unterlehner, 4. av

Kako je potekala vaša pot?

Zjutraj smo se nekaj čez osmo zjutraj dobili na parkirišču za III. gimnazijo in naša pot se je začela. V mini busu smo potovali do Bratislave. Na letalo smo se vkrcali in z manjšo zamudo vzleteli. Pristali smo pozno v večer. Na letališču so nas že čakale gostujoče družine za naslednja dva tedna. Prijazno so nas sprejele in se veselile našega bivanja pri njih.

Kako je potekal vaš dan?

Naša edina obveznost zjutraj je bila, da nismo zamudili v vrtec, tako da smo se lahko zbudili pozno, še posebej fantje. Ob 9. uri se je začela praksa in v uvodnih dneh smo le opazovali ter pomagali vzgojiteljicam. V vrtcu, kjer sem opravljal prakso, sva s Timotejem kar hitro dobila zaposlitve. Delala sva šest ur. Nato smo imeli prosto in skupno evalvacijo, kjer smo se pogovarjali o preživetem dnevu v vrtcu. Doma nas je že čakala večerja in preostali čas smo porabili za druženje z gostujočo družino, v sobah s sošolci ali v mestu.

Kakšne so razlike med slovenskimi in angleškimi vrtci?

Največja opazna razlika je bila vsekakor številčnost vzgojiteljic, saj jih je bilo v mojem vrtcu kar 10, medtem ko so pri nas le tri ali celo dve v takšnih skupinah.

Velik šok je bil, ko sem videl, kako hodijo okoli s tablicami in neprestano fotografirajo otroke ter dopolnjujejo zapiske. Kasneje sem izvedel, da je to njihov način vodenja portfolija. Tako imajo nenehen pregled nad otrokovim razvojem.

Pri nas potekajo dejavnosti predvsem vodeno. Ena izmed njihovih značilnosti v Angliji je, da ima otrok cel dan prosto igro in je za dejavnosti notranje motiviran.

Prav tako imajo v notranjih prostorih ves čas na voljo pesek in posodo z vodo za igro.

Ali so bile kakšne negativne izkušnje?

V teh dveh tednih je bilo veliko lepih trenutkov in tistih manj prijetnih, vendar so vsi ostali v spominu kot nepozabna izkušnja.

Kaj te je najbolj presunilo oziroma se ti je najbolj vtisnilo v spomin?

Ne morem povedati, kaj me je najbolj presunilo, ampak si bom najbolj zapomnil naša druženja po praksi in pa enodnevni izlet v Lightwater valley (zabavišni park).

Kako doživljaš te izmenjave – Erasmus?

Zame je bila izmenjava prek Erasmus razširjanje obzorij s področja predšolske vzgoje in pridobivanje praktičnih znanj ter izkušenj. Vsako takšno izmenjavo lahko omenim v svojem življenjepisu, saj so praktične izkušnje dobrodošle pri delodajalcih.

Bi drugim dijakom priporočal to izkušnjo? Zakaj?

Vsekakor bi predlagal, če si dovolj odprt za nove okoliščine in imaš dovolj znanja iz angleščine. Mislim, da lahko veliko pridobiš. Z izmenjavo Erasmus si lahko okrepiš znanje angleščine, pridobiš odgovornosti, izkušnje ter neprecenljive spomine.

Ustvarjanje

Anonimno

Ljubezen

Naj ljubezen se prepleta,
Le lepe spomine naklepa.
Da bo lepa, igriva tu pa tam
Pa tudi malo nagajiva

Da zaradi nje bodo le
solze sreče in veselja,
Saj noben si ne zasluži
sovrštva in trpljenja
Zaboli naj samo takrat,
ko zbledi ali je ni.

Ljubezen vedno bo.
Mogoče bo mala, mogoče velika,
včasih bo pa tudi skrita.
Naj ljubeznijo se nikoli ne predaj
raje se ji posveti in v srcu luč zaneti.

Življenjska sreča od nekdaj si moja.
Igral sem se s tabo že kot otrok.

Verjel sem v tebe, a kmalu obupal.

Ljubezen si svojo že drugemu dala.

Jaz pa sem čakal že vedno zaman.

Enkrat v življenju boš končno spoznala, da

Nisem lagal,

Jezil se nisem, niti igral.

Samo sorodno dušo sem iskal.

Kako naj ti še pravem,

Ali te še res ljubiti smem.

Ljubezen, žal ni večna, včasih se izgubi.

Jaz pa tebe v mislih imam vse dni.

Upam, da pride še kdaj dan,

Brez solz in bolečega nasmeha.

Edino najlepše dekle si mi,

Zato bodi moja ljubica ti.

Enkrat v življenju se za mene odloči.

Naj srce pove ti, kateri je boljši.

Moderna ljubezen

Ljubezen je včasih ljubeča,
včasih boleča,
nikoli trpeča, nikoli bežeča.
Polna je upanj in praznih besed,
vendar v ljubezen, moraš verjeti.

To ti pišem, ker brez tebe ne gre,
kot ne levo ne desno, samo nazaj še
stari spomini, stare stvari, spominjajo nate.
Časa nazaj več ne gre zavrteti,
samo nove spomine ustvarjati gre.

Ljubezen boli

Ljubezen boli, če je ni,
ali pa prihaja samo iz ene strani.

Ona se trudi, da opazil jo bi,
a on le zatiska si svoje oči.

Po stopnicah se vsak dan znova za njim poti,
samo da kakšen nasmeh namenil bi ji.

A ker to se, žal ne zgodi,
ona umira, srce jo boli.

Nekega jutra

Nekega jutra ko se zbudim,
si predramim oči.

Dobro jutro zaželim
in srce ti podarim.

Nekega jutra ko se zbudim,
te pogledam v oči in se
spomnim srečnih dni.

Ko te pogledam,
vidim v očeh veselje do ušes
in ljubezen do nebes.

Nekega jutra ko me ne bo več,
ne pozabi me ti,
spomni se tistih srečnih dni.

Mica

BREZ TEBE

Ko želim, da bil bi tu,
pa te ni, sem brez miru,
saj hočem tvoj pogled
in najlepši ta nasmeh.

Ljubezen je tukaj,
a kaj, ko nisva skupaj.
Sploh ne vem, kje si,
nate mislim ves vse dni.

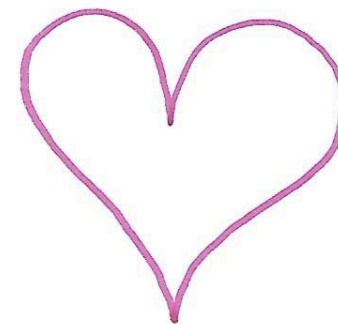
Pa te ni,
ob sebi te želim vse dni,
s tabo se ves svet vrti,
kot vrtiljak ljubezni v oču se vrti.

Je čas, ki nikoli ne mine,
ko si daleč, vse izgine.
In ko hočem te zdaj tu,
tako ni a ti

Pa te ni,
vse, kar vidim, se megli,
želim le, da bil bi tu,
da objela bi te lahko možno.

Vse bi ti povedala,
ves ta čas te gledala,
na uho pa šepetala bi,
ljubim te do konca dni.

Pa te ni,

Je čas, ki nikoli ne mine,
ko si daleč, vse izgine.
In ko hočem te zdaj tu,
tebe ni, a jaz sem tu.

Ljubezen je tukaj,
a kaj, ko nisva skupaj.
Sploh ne vem, kje si,
nate mislim res vse dni.

Pa te ni,
s tabo bil bi prav vse dni,
s tabo vse se boljše zdi,
ker ti si to, kar si.

Vse kar je s tabo bilo,
se ne bo pozabilo.
In kaj še bo,
s tabo najboljše bo.

Pa te ni,
prav preveč tam daleč si,
želim le, da bila bi tu,
da objel bi te lahko močno.

Vse bi ti rad povel,
v oči svetleče gledal,
se nagnil malo k tebi,
saj res si te želim do sebi.

Ljubezen je tukaj,
a kaj, ko nisva skupaj.
Sploh ne vem, kje si,
nate mislim res vse dni.

Vid Smrekar, 3. d

